

Zee-anemonen voedsel en voeding

Bob Entrop en R. M. Ates

Onlangs las ik in „een hand-leiding” voor het zeeaquarium onder het hoofdstuk voeding de simpele opmerking dat zeeanemonen met mosselen gevoerd moeten worden. Met deze kennis worden toekomstige zeeaquarianers de mist ingestuurd en moeten ze het verder maar uitzoeken.

Nu is het eigenlijk nooit eenvoudig om zeer nauwkeurig aan te geven hoeveel van een bepaald voedsel aan dieren gegeven moet worden, omdat het grotendeels van de grootte en de gesteldheid van het dier afhangt.

Enkele tips van de zijde van de redactie, aangevuld door een aanwijzing van de heer R. M. Ates kunnen misschien van waarde zijn.

Mosselvlees is inderdaad een voeder dat door vele van onze aquariumdieren met graagte genuttigd wordt en dat bovendien gemakkelijk zelf te verzamelen is of te koop in de vishandel.

Wij vragen ons echter af of in de zee zeeanemonen vaak mosselen nuttigen. Ongetwijfeld zullen vele mosselen kapotgetrapt worden door toeristen, vissers of aquarianers, die op dijken of havenhoofden vertoeven. Of dan echter het dier, dat met stevige spieren aan de schelp gehecht zit, zomaar vanuit de schelp door het water zwevend een zeeanemoon bereikt, moet toch betwijfeld worden. Ik denk dat eerder een zeester of krab, gewaarschuwd door de geur, naar de gebroken schelp zal komen om hem ter plaatse op te peuzelen. Mosselvlees is dus zeker geen dagelijks voedsel van zeeanemonen.

Veel meer moet gedacht worden aan vrijzwemmende of rondkruipende wormen, maar wel voornamelijk aan kreeftachtigen van planktonische tot garnaalachtige afmetingen. Deze organismen zullen overdag, maar ook vaak 's avonds terecht kunnen komen in de verraderlijke tentakels van de zeeanemonen.

Dit bij uitstek geschikte voer te bemachtigen is niet zo eenvoudig. Vooral niet voor hen die verder van de kust wonen.

Zij zullen dus toch op mosselvlies, tubifex, muggenlarven, regenwormen e.d. aangewezen zijn.

Aan hen die wel in de nabijheid van de kust wonen, kan ik de raad geven om zo van tijd tot tijd wat kreeftachtigen te vangen.

Zeeanemonen voer ik zelf zeker niet iedere dag, zoals voor vissen wel noodzakelijk is. Om de 2 tot 3 dagen een stukje ter grootte van een bruine boon is zeker voldoende voor een flinke zeeanemoon. Kleine exemplaren krijgen dienovereenkomstig ook kleinere stukjes. Van grote brokken, die op de tentakels neerdalen, schrikken de dieren soms zo erg dat ze zich meteen sluiten en het voer naast het dier terecht komt. Voer ook eerst dan wanneer de zeeanemoon geheel uitstaat. Wanneer U eerst wat mosselmelk in het water giet, openen de zeeanemonen zich vrij zeker en kunt u ze stuk voor stuk gaan voeren.

Met een houten pincet (50—70 cm lang) of een aangepunt stokje brengt u het voer boven de anemoon en laat het dan op de mondopening vallen.

Heeft u te grote stukken gevoerd dan werkt het dier de resten met antiperistaltische bewegingen wel weer naar buiten. Voor u dus een aanwijzing om minder te voeren.

Zeeanjelieren zijn onder de zeeanemonen wel de moeilijkste eters, maar daarover hieronder graag het woord aan de heer Ates.

Zeer waarschijnlijk is dit de belangrijkste factor voor het floreren van de Zeeanjelieren. Mijn ervaring is, dat het vooral regelmatig voederen met kleine voedselbrokjes zeer belangrijk is. Wanneer de Zeeanjelieren verkleuren helpt noch het voederen met grote, noch het voederen met kleine brokjes voer. Het verkleuren is te wijten aan het ontbreken van het natuurlijke voedsel, dat in zee wel, maar in het aquarium niet aanwezig is.

Mosselmelk voeren aan Zeeanjelieren geeft technisch nogal moeite. Zelf doe ik het als volgt. Op het aquarium wordt een stuk wijdmazig, goed geïsoleerd ijzergaas gelegd. De mazen zo wijd kiezen, dat een buis van ongeveer 2 cm doorsnede er klem ingestoken kan worden. De buis rijkt tot aan de Zeeanjelier die ik wil gaan voeren.

Vervolgens wordt een verse mossel door een doekje fijn gewreven. De uitgeperste mosselmelk wordt in een bakje opgevangen. Scheutjes mosselmelk worden met tussenpozen in de buis gedeponeerd. De mosselmelk zal langzaam in de buis omlaag zakken en zo de Zeeanjelier bereiken.

Mosselvlies is ongetwijfeld maar een surrogaat, want hoe heerlijk is het niet om van tijd tot tijd het aquarium te verrijken met kreeftachtig plankton.

Toen mijn Garnalen eens jongen kregen, hadden de Zeeanjelieren een koningsmaal. Niet onmogelijk, hoewel onwaarschijnlijk, is het dat er onder de minder natuurlijke voeders enkele zijn die de Zeeanjelieren hun kleur doen behouden.

Reeds geprobeerd werden: fijngemaakte Zeepieren en andere zeewormen, Tubifex, Enchytraeën, Muggenlarven en Watervlooien.

Soms komt het mij voor dat Zeeanjelieren beperkt in staat zijn om aan grotere stukken voedsel te wennen. Oudere dieren krijgen in het aquarium steeds minder, doch grotere tentakels.

De mooiste vorm van de Zeeanjelier is en blijft de lange zuil met de poederdons er bovenop. Al met al blijft het houden van Zeeanjelieren niet zonder problemen.

We zouden met elkaar kunnen proberen de voorwaarden voor een optimaal milieu en een optimale voeding te ontdekken, want we willen deze elegante zeedieren niet graag in ons aquarium missen. Laten we via de redactie gegevens uitwisselen in ieders belang.